

Minun Köyliöni

Hyvä Köyliö-päivien juhlayleisö,

19 vuotta sitten minulla taisi olla ensimmäiset liikuntatunnit tässä salissa. Täällä on myös monet kevätjuhlat ja muut tilaisuudet istuttu. Tosi nostalgista olla täällä. Olen otettu, että minua pyydettiin tänne puhumaan. Musta tuntuu, että mulla oli paljon ajatuksia Köyliöstä ja köyliöläisyydestä. Erityisesti, kun olin tämän kevään Italiassa niin tuntui, että siellä vertasin monia asioita kotiseutuuni ja se herätti paljon ajatuksia. Joskus kaukaa näkee paremmin lähelle.

Matkustellessa usein tulee puheeksi, mistä olen kotoisin. Mainitsen luonnollisesti ensin, että Suomesta, useampaan kertaan sekin on saattanut olla mysteeri että missä tällainen maa oikein sijaitsee. Sen jälkeen tarkennan, että Lounais-Suomesta, sellaiselta pikkupaikkakunnalta, jota ei oikeastaan enää kartalla olekaan. Se sijaitsee järven rannalla, jonka tarinasta alkaa koko Suomen kirjoitettu historia. Se paikka on täynnä laakeita peltoja ja historiallisia kohteita. Sieltä saa lähiruokaa ja korkealuokkaisia käsin tehtyjä tuotteita. Siellä mun kotona ei ollut pahemmin lähinaapureita. Lallin lampaita oli kesäisin meillä rannassa pitämässä kasvustoa lyhyenä kunnes susitilanne pakotti lopettamaan sen toiminnan. Kouluissa luokkakoot olivat pienet ja koulukavereista tulikin tosi läheisiä. Tänäkin täällä istuu ainakin yksi heistä. Vapaa-ajalla harrastusmahdollisuudet lähialueella olivat hieman rajallisemmat kuin kaupungeissa, mutta siihen mitä oli, panostettiin sitten täysillä. Esimerkiksi Tuulimyllyn puhaltajat -orkesteri, jossa minäkin soitin varmaan 10 vuotta, niin voitettiin me sinä aikana kahdesti suomenmestaruuskin.

Kaiken kaikkiaan, mikä potentiaali tällä paikalla onkaan! Koronatilanne on siirtänyt ihmisten katseita kotimaanmatkailua kohti entisestään ja niin sanotut ekomatkat ja maanläheiset kohteet kiinnostavat ulkomaillakin. Tähän saumaan Köyliössä olisi mielestäni paljon potentiaalia. Köyliöhän on myös maailman potkukelkkapääkaupunki. Eli mikä kansainvälinen vetonaula jonka yhteyteen voisi kehittää vaikka mitä palveluja! En silti tavoittele paikasta turistiryssä.

Asuin neljä vuotta sitten jonkun aikaa Balilla. Siellä turismiin ja globalisaatioon suhtauduttiin ristiriitaisesti. Saaren talous on vahvasti riippuvainen turismista, mutta paikallinen kulttuuri kärsii traditioiden kaupallistamisesta, jatkuvasta turistialueiden laajentumisesta ja länsimaalaisuuden tuputtamisesta. Havaitsin asian mm. siinä kohdassa, kun paikallisessa yliopistossa kerrottiin balilaisesta aikuistumisrituaalista, jossa ihmisten hampaat hiotaan lyhemmiksi, jotta niihin ei jää teräviä kulmia, koska muistuttavat kuulemma eläimellisyydestä. Monet vaihtarit minä mukaan lukien kysyivät, että eikö se pilaa hampaat, ja niinhän se pilaakin kun kiille hiotaan pois, mutta näissä asioissa tiede ei mene merkityksellisyyden edelle.

No, se siitä globalisaatiosta, en tiedä mikä vastaava tapaus voisi olla meiltä täältä koti-Suomesta tai Köyliöstä, ehkä toisaalta Lallin tarina, joka taitaa olla meillä tavallaan ylpeydenaihe, vaikka tarinan varsinainen kertomus niin karu onkin. Sitä moni ulkopaikkakuntalainen voi kummastella. Se tuntuu kuitenkin olevan osa Köyliön identiteettiä ja muovannut paikan kehitystä ja sitä kautta luo merkityksellisyyttä. Pidetään siis omintakeisista piirteistämme kiinni.

Haluan sanoa myös pari sanaa yrittäjyydestä ja siitä, millaisia eväitä olen Köyliöstä saanut. Pällimmäisinä työkokemuksina Köyliöstä mieleeni on jäänyt varmaan hoivakotien siivous ja peltohommat Röpillä. Näistä kokemuksista olen kiitollinen ja taitaa mulla edelleen LinkedInissä lukea maininta Apetitin koetilasta ja siitä, että siellä opin paljon sinnikkyyttä. Sitä tosiaan tarvittiin, kun joskus laskin, että eräänäkin päivänä saappaat jalassa pehmeässä peltomaassa tuli tarvottua kuokan kanssa yli 20 kilometriä.

Jussilan hoivakodissa sitten olin siivoushommissa ja mieleeni on jäänyt erityisesti yksi päivä, kun olin siivoamassa erään vanhuksen huonetta. Hän oli silloin vähän alakuloinen ja kertoi, ettei oikein enää

jaksanut yrittää. Siinä hän hyräili kuitenkin erästä virttä, joka oli minulle tuttu, koska alakoulussa silloinen rehtori ja rakas opettajani Risto Routama valitsi musiikin tunneilla usein virsiä laulettavaksi. Siinä sitten liityin vanhuksen hyräilyyn ja lopulta vähän lauloimmekin yhdessä. Sitten hän totesi että ehkä tässä onkin vielä jotain jäljellä. Silloin tajusin, ettei se varsinainen työnkuvan hienous ole se mihin pyrkiä, vaan työn merkitys.

Uskon, että muun muassa nämä kokemukset ovat inspiroineet minua lähtemään yrittäjäksi. Yritykseni Cuitu tekee Suomessa valmistettuja design-asusteita ylijäämämateriaaleista ympäristöä säästäen. Tämä tuo minulle merkitystä ja toivon, että porskutamme vielä pitkään haastavista korona-ajoista huolimatta.

Lopuksi, toivon että Köyliössä puhalletaan entistä enemmän yhteen hiileen. Vaalitaan tätä kaunista kotiseutua, kyläyhteisöjä ja luonnon hyvinvointia. Millainen on sinun Köyliö ja sen tulevaisuus? Minulle tämä on tietynlainen rauhoittumisen paikka jossa on hyvä hengittää. Täällä on puhdasta ilmaa ja paljon luontoa. Kuukauden päästä lähdän taas Italiaan, mutta tänne tulen palaamaan aina. Sellainen on minun Köyliöni.